

บทนำ

บนสรวงสวรรค์ นภาสีครามกว้างใหญ่ไพศาล

ท่ามกลางแสงสีอ่อนละมุน ภายในเรือนอันแสนอบอุ่นของเทพเตาไฟ
มือขาวเนียนกระจ่างดุจหยกใสพิสุทธิ์ของจื่อยिनกำลังถือฟู่กันพลงแตะแต้ม
น้ำหมึกในแท่นฝนหมึกเป็นครั้งคราว จากนั้นก็ขีด ๆ เขียน ๆ ลงไปในบัญชี
ปกหนังเก่าคร่ำคร่าเล่มหนึ่ง ปากพิมพ์ว่า...

"จางซัน ชอบทำกุศล เปิดคลังแจกเสบียง"

"หลี่ซื่อ กตัญญูต่อบิดามารดา มีน้ำใจเอื้ออารี สร้างสะพานบุญน"

"ตู้่อ ช่มเหงคนอ่อนแอ ใส่ร้ายคนดี ทุจริตรับสินบน"

นางเป็นศิษย์ของเทพเตาไฟ นอกจากศึกษาวิธีแยกแยะความดีชั่วแล้ว
ยังต้องช่วยจัดระเบียบบัญชีความดีชั่วบนสวรรค์อีกด้วย นางคอยบันทึก
ความดีชั่วในหนึ่งปีของทุกครัวเรือนลงในบัญชี และรายงานต่อสวรรค์ก่อน
อย่างเข้าวันตรุษ

เทพสาวนั้ดลวรกั

นอกจากบันทึกความดีชั่วแล้ว เนื่องจากอาจารย์ของนางชมชอบกินขนมหวาน อีกทั้งมนุษย์ยังเช่นไหว้เลี้ยงดูเป็นอย่างดี ดังนั้นด้วยบารมีของอาจารย์ นางจึงคุ้นเคยกับอาหารเลิศรสนานาชนิด ตำราอาหารที่นางจดบันทึกไว้เป็นที่นิยมอย่างมากในสวรรค์

ระหว่างที่นางกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น เทพเตาไฟปล้นขี้เมฆเหาะเหินกลับมา ในมือถือถาดขนมหวานที่มนุษย์พึงเช่นไหว้มาด้วย

ดวงตาทั้งคู่ของจ๊วยินละจากหน้าสมุดบัญชีไปจับที่ถาดขนมที่น่ากินชวนน้ำลายสอทันที

เทพเตาไฟสวมเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงิน รูปร่างค่อนข้างท้วม ใบหน้าแดงเรื่อ ท่วงท่าเจ้าสำราญ

"ศิษย์เอ๋ย ข้าคิดว่าเจ้าศึกษาร่ำเรียนอยู่ข้างกายข้ามาระยะหนึ่งแล้ว ถึงเวลาทดสอบว่าสมควรเลื่อนขั้นเป็นเซียนอย่างเป็นทางการหรือไม่" เทพเตาไฟพูดพลางหยิบขนมกินไปพลาง

"เร็วถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือเจ้าคะ"

ถึงจะพูดเช่นนั้น ทว่าดวงตากกลมโตยังคงจับจ้องขนมในมืออีกฝ่ายไม่วางตา

"ถูกแล้ว เจ้าต้องลงไปเป็นมนุษย์ธรรมดาในโลกมนุษย์ เพื่อทดสอบความสามารถในการพิจารณาคนของเจ้า"

"มนุษย์ธรรมดา? แล้วอาหารการกิน..."

หากเป็นมนุษย์ธรรมดาน่าจะกินขนมได้ง่ายขึ้น ไม่ต้องรอให้ถึงวันเช่นไหว้อีกแล้วกระมัง

"วางใจเถอะ ฐานะใหม่ของเจ้าเป็นถึงองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ มีขนมอาหาร

ให้เจ้าเลือกกินได้ตามสบาย"

เด็กคนนี้เหลือเกินนัก ความตะกละกินยังมีมากกว่าเขาเป็นเท่าตัว
"ขอบคุณเจ้าคะ อาจารย์" ดวงตาของนางเปล่งประกายวิบวับ
พอได้ยินคำว่ากิน ลูกศิษย์ตัวน้อยที่เฝ้าเวลาไร้สมองก็ลืมเสียแล้วว่า
ต้องลงไปทำอะไรที่โลกมนุษย์ เทพเตาไฟกึ่งขำกึ่งฉิว รีบโบกมือไล่นาง
"ได้เวลาแล้ว รีบไปซะ!"

"แต่ระหว่างทางไม่มีขนมให้กินนี่เจ้าคะ"

ดวงตาสุกใสยังคงจับจ้องขนมสวยงามน่ากินที่ส่งกลิ่นหอมยั่วชวน
เทพเตาไฟถึงกับจนปัญญา นางเป็นเทพธิดานะ แคंपริบตาเดียวก็เดินทาง
ได้ไกลนับพันลี้ ยังมีระหว่างทางที่ไหนกัน

"ไปไป"

เขาโยนถาดออกไป จื่ออินสะบัดแขนเสื้อม้วนถาดขนมเข้ามาในมือ
จากนั้นก็หัวเราะว่า โบกแขนเสื้อแล้วกระโดดขึ้นเมฆมองคลี่เหลือบรุ้ง ชี
ทะยานพุ่งตรงไปโลกมนุษย์อย่างไม่อ้อแอ้อาวรณ์

เทพเตาไฟกะพริบตาถี่ๆ

เจ้าเด็กเนรคุณ จะอ้อแอ้อาวรณ์สักนิดก็ไม่มี

ทันใดนั้นถาดขนมก็พุ่งทะลุเมฆางดงามกลับมา เทพเตาไฟรีบตัวด
แขนเสื้อรับถาดไว้อย่างรวดเร็ว

"อาจารย์ ท่านกินเถอะ" เสียงใสก๊วหัวเราะดังลอยมา

เทพเตาไฟลูบหนวดเคราพลาบส่งเสียงหัวเราะ หยิบขนมขึ้นมากิน
อย่างไม่ค่อยสุขใจนัก

เขาไม่ได้เอ็นดูนางโดยเปล่าประโยชน์จริงๆ ไข่แล้ว เขาลืมบอกอะไร

เทพสาวนั้ดลรั้ก

นางไปหรือไม่ ทำนองว่าพอลงไปโลกมนุษย์แล้วนางต้องเตรียมตัวเข้าพิธี
แต่งงาน

7

ยามดึก เงาม่างสูงส่ง่าในเสื่อคลุมยวาวสีดำเดินลงจากบันไดวังตะวันออก ก่อนก้าวเข้าไปในศาลาซึ่งมองออกไปเห็นแสงไฟของเมืองหลวง สายลมยามค่ำพัดโชยเอื่อย ชายเสื้อปลิวล้อลม เส้นผมสยายพันกัน

ใบหน้าหล่อเหลาคมคายของบุรุษหนุ่มกำลังเงยขึ้นมองดวงดาวบนฟ้า นอกจากเห็นดาวมงคลดวงหนึ่งกำลังเคลื่อนคล้อยเข้ามาใกล้ ยังเห็นดาวอีกดวงที่กะพริบแสงจาง ๆ มองไม่ชัดเจนท่ามกลางความมืด

มีลางร้าย!

ทันใดนั้นบุรุษหนุ่มหันกายเดินกลับเข้าตำหนัก หยิบถุงใบหนึ่งขึ้นมา จากโต๊ะไม้สีดำ ล้วงกระดองเต่ากับเหรียญทำนายออกมา เขาใส่เหรียญจำนวนหนึ่งเข้าไปในกระดองเต่า หลังจากพิมพ์เบา ๆ ก็อ่านคำทำนายจากเหรียญที่เขาเอาออกมา

"ลมฝนมิบรรเทา กระทบปีคมศาสตรา จักรพรรดิทรงสุบิน"

เทพสาวนั้ดลวรกั

บุรุษหนุ่มโค้งมุ่ปากหยักยิ้มอย่างเย็นชว รววกัับร้บรู้มานานนแล้ววว่า
กำลังจะเกดคววมข้ดแย้งข้ันในว้ง

ด้ำนหล้้งมีบุรุษหนุ่มรู้งามอื่คนกำลังน้้งอยู่บนเก้าอื่ไม้จันท์น มีอื่หนึ่ง
วางบนเท้าแชน ส่วนอื่มีอื่ถือจอกสุราสีเหลืองอ้าพัน

"มีน้าขุนนางที่จ้งรักภักดีมามากมายถึงด้้องร่อนเร่ไปท้างอื่น"

บุรุษหนุ่มหันกลับไปมอ้ง ใบหน้้าหล่อเหลวมคดยจยข้ดว้ไม่เห็นด้้วย
อื่อย่างอื่ง

"ท้านมีฐนนะเป็นถึงร้ชทายาท สมควรร้ชก้จ้งขุนนางที่มีคววมสามารถ
เหล่าน้ันมาอยู่ฝ้ายต่นจ้งจะถูก"

ฉิเจ้ันคลื่้มบาง ๆ พลางมอ้งหน้้าอื่ฝ้าย

"เจ้้าเป็นถึงบุตรชายคนรองของท้านอัครเสนาบดีในเวลวนนี้ น้ับเป็น
ผู้มกคววมสามารถคนหนึ่ง กระจ้งด้ัวเจ้้า ข้้ายังข้ก้จ้งมาอยู่ฝ้ายต่นไม่ได้
แล้วจะเอยถึงผู้อื่นไปอื่"

"แต่โดยส่วนด้ัวแล้วเราก้ยังเป็นสหายสนิทกัน" จูด้ึงค้งอื่้ม

"อื่ใช่ แต่ก้เป็นแค่ส่วนด้ัว มิเช่นน้ันครวนน้ันอื่สื่ค้งไม่พยายามขอร้อง
ให้เสด็จพอข้วยจ้ดการเรื่องการแต่งงานของเจ้้า"

ท้ังสองด้่างรู้ดีอยู่แเก้ใจว้าคนมกเล่้ทเพทุบายอื่อย่างฉิล้้วด้้องมีแผนการ
บางอื่อย่างอยู่ใจ ฉิเจ้ันกับฉิล้้วเก้งกัจพริ้มพริ้งท้ังบุนและบู้ อื่ก้ท้ัง
ด้่างฝ้ายด้่างมีค่นคอยหนุนหล้้ง มีการแข่งข้ันกันนในราชสำนักอื่อย่างล้บ ๆ ข้้ว
อื่านาจสองฝ้ายจ้งมีเหตุปะทะกันอยู่เนื่อง ๆ

"อื่งค้ขยาสีไม่เข้้าใจว้้าข้้าไม่ด้้องการเป็นขุนนาง และไม่มีท้างไต่ด้้า
เป็นเสนาบดีตามรอยบิดา"

นี่เป็นเหตุผลที่ฉี่เจิ้น รัชทายาทแห่งวังตะวันออกออกคำสั่งไล่ผู้ติดตามออกไปจนหมด เพราะมีเพียงเวลาที่ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันตามลำพังโดยไม่แบ่งแยกฐานะเช่นเวลานี้เท่านั้นที่สามารถพูดได้อย่างใจคิด

"หมายความว่ากลยุทธ์สาวงามของน้องสีลมเหลว?" ฉี่เจิ้นแสรังถาม จูตั้งคังทำหน้าที่ยิ้มกึ่งบึ้ง "ข้าเป็นพ่อค้า เอาเงินให้ข้ายังเหมาะกว่า"

นี่เป็นถ้อยคำเสียดสีตนเอง ฉี่เจิ้นยิ้มเข้าใจดี จูตั้งคังมีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาคมคาย รอบรู้ตำราพิชัยยุทธทุกแขนง เชี่ยวชาญการพยากรณ์ อ่านวิเคราะห์ดวงดาว มีความสามารถยิ่งกว่าผู้เป็นพี่ชาย ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ชื่นชมอย่างมากในราชสำนัก

ทั้งที่มีความสามารถรอบด้าน ทว่าจูตั้งคังกลับจงใจเปิดร้านรับแลกเงิน นามว่าไคหยวนที่เหม็นคลุ้งด้วยกลิ่นโลหะ อีกทั้งพยายามหลีกเลี่ยงจากกระแสปั่นป่วนของการแย่งชิงอำนาจ

สหยากรมีหัวทางธุรกิจ บริหารทรัพย์สินอย่างเชี่ยวชาญ รู้จักลงทุนในสิ่งที่สร้างผลประโยชน์มหาศาล ด้วยเหตุนี้ภายในเวลาสั้นๆ เพียงสองปีขอเพียงเป็นธุรกิจที่ทำเงินได้ เขาล้วนเข้าไปมีส่วนร่วมทั้งสิ้น นอกจากเปิดร้านรับแลกเงินในเมืองใหญ่เล็กมากมายแล้ว ยังมีเหลาสุรา ภัตตาคาร ร้านค้าต่างๆ นานา มาวันนี้สามารถกล่าวได้ว่าเอวร้อยเงินหมื่นพวง กวาดทองเข้าตัววันละได้*

"พูดจาเหม็นกลิ่นเงินจริงๆ ไม่รู้จักปิดบังสักนิด" ฉี่เจิ้นแสรังเย้าสหยากร

จูตั้งคังขมวดคิ้ว

* หมายถึงรำรวยมหาศาล

"ทำธุรกิจเงินตรายังต้องนอบน้อมอ่อนโยนด้วยหรือ"

"จริงอยู่ แต่ต่อให้เวลานี้เจ้าไม่ทำธุรกิจเงินตรา เส้นทางรับราชการของเจ้าก็ยิ่งสดใสอยู่ดี" เขาจึงใจหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาพูดเพราะต้องการเข้าหาอีกฝ่าย

"ถูกต้อง พຽງนี้ข้าต้องอัญเชิญเทวรูปทองกลับบ้านไปบูชาแล้ว" เมื่อเอ่ยประโยคนี้ ดวงตาดำสนิทของจูดั้งคังฉายแววไม่แยแสใส่ใจ

ฉิเจิ้นอดกลั้นต่อไปไม่ไหว หัวเราะเสียงดังลั่นออกมา

"นางเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง เป็นองค์หญิงต่างหาก! แม้จะเหมือนบูชาเทวรูปอยู่บ้าง แต่เปลี่ยนจากน้องหญิงเก้าเป็นน้องหญิงสิบเอ็ดก็ถือว่าสวรรค์เมตตาเจ้ามากแล้ว ข้าคิดว่าพวกเจ้าเหมาะสมกันคู่จฟ้าประทาน"

น้องหญิงเก้าใจคอคับแคบ กิริยาก้าวร้าว ถูกพะเน้าพะนอจนเยื่อหุ้มยโส เอาใจยาก ส่วนน้องหญิงสิบเอ็ดหลังจากเกิด 'เหตุบังเอิญ' ครั้งหนึ่งแล้ว นิสัยก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก กลายเป็นคนโอบอ้อมอารี ทว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องอื้อฉาวในวัง บุคคลภายนอกไม่ได้ล่วงรู้

จูดั้งคังยกมูปากคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม เดิมจักรพรรดิพระราชทานองค์หญิงเก้าให้เขา ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ ก็เปลี่ยนตัวกลางคันเป็นองค์หญิงอีกองค์ แต่อย่างไรเขาก็คิดรับตัวนางไว้เพียงยกย่องบูชา ไม่สนใจหรือว่าใครจะแต่งเข้าบ้านสกุลจู่

ท่าที่จินคำพูดและไม่มีหระของสหายไม่ส่งผลกระทบต่อฉิเจิ้น เขายังคงพูดอย่างกระตือรือร้นว่า "เจ้าไม่เคยได้ยินเรื่องที่น้องหญิงสิบเอ็ดชอบทำกุศลบริจาคทานหรือ"

"สร้างทำดีซื้อใจผู้คน แต่พอเวลาผ่านไปก็เจียบหาย" จูดั้งคังยกไหล่

ฉีเจิ้นยกจอกสุราขึ้นจิบ

"มันก็ไม่แน่ บรรดาเชื้อพระวงศ์ที่คิดว่าตัวเองสูงส่งดูถูกนางว่าลดตัวต่ำ ทั้งที่ควรวางตัวสูงศักดิ์จนไม่อาจเอื้อม แต่นางกลับทำตัวกลมกลืนไปกับชาวบ้าน ยืนบริจาทานข้างถนน ด้วยเหตุนี้จึงจำกัดความเคลื่อนไหวของนาง"

"ข้าก็ไม่ใช่ชนชั้นสูง" จูตั้งคังเบ้าปาก

"แต่ฟຸ່งนี้เจ้าก็มีตำแหน่งราชบุตรเขยแล้ว" ฉีเจิ้นผุดลุกขึ้น เหลือบมองจานอาหารที่ยืนชืด ก่อนหันไปมองสหายรักที่กำลังเก็บอุปกรณ์เสี่ยงทายลงถุงและทำท่าจะจากไป เขายกจอกเงินชูไปทางอีกฝ่ายและเอ่ยเสียงกลัวหัวเราะว่า "ดีแล้ว เจ้าบ่าวสมควรกลับไปพักผ่อนโดยเร็ว คืนฟຸ່งนี้จะได้มีเรียวแรงเสพสุขสำราญ"

จูตั้งคังแสรงตลิ่งตาใส่อีกฝ่าย ครั้นจะพูดย้าว่าเขาไม่มีทางแต่ต้ององค์หญิงสืบเอ็ดเต็ดขาด เพราะหากพูดออกไปคงยึดเยื่อไม่จบไม่สิ้น

ฉีเจิ้นเดินเคียงข้างจูตั้งคังออกไปนอกวังตะวันออก ผู้ติดตามเตรียมม้าฟ่ຸงพิชนดำสนิทไว้รอท่า จูตั้งคังพลิกกายขึ้นหลังม้าอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ช่วงเอวห้อยป้ายทองที่สามารถเข้าออกวังหลวงได้อย่างอิสระ เขาผงกศีรษะให้สหายรักแล้วขี่ม้าตรงออกจากประตูวังที่มีทหารองครักษ์ซึ่งเป็นคนของรัชทายาทยืนเฝ้ารักษาการณ์

ทว่าพอออกไปนอกประตูวัง คนชุดดำมีผ้าพันปิดใบหน้ากลับขี่ม้าฟ่ຸงทะยานออกจากประตูด้านข้างอีกบานหนึ่ง ท่ามกลางความคลุมเครือสับสนพลันได้ยินเสียงดังเอะอะมาจากในวัง ไม่นานต่อมาก็ได้ยินเสียงคนตะโกน "รีบตามไป!"

เทพสาวนั้ดลรั้ก

ทหารองครักษ์หลายนายมือหนึ่งถือคบไฟ อีกมือถือบังเหียน ชี้ม้าพุ่งพิ
ทะยานออกจากวังอย่างรวดเร็ว

หรือว่าจะเป็นมือสังหาร!

จูดั้งคังหรีตา จากนั้นชักบังเหียนม้าหันกลับ ไล่ตามทหารองครักษ์
เหล่านั้นไปทันที

จันทร์อาสาตแสงแจ่มจรัส จูดั้งคังชี้ม้าไล่ตามคนชุดดำอย่างรวดเร็ว
จนกระทั่งถึงขานเมือง ผ่านตำหนักตากอากาศของเหล่าเชื้อพระวงศ์ ไม่นาน
ต่อมาก็เข้าไปในป่าทึบ หลังจากชี้ม้าไล่ตามอยู่ครึ่งชั่วยาม หมู่บ้านเล็กๆ
ที่เงียบสงัดก็ปรากฏขึ้นในครรลองสายตา สุดอากาศได้กลิ่นไหม้จางๆ
ราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่นานเพิ่งเกิดเหตุเพลิงไหม้

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ซากปรักหักพังของอาคารบ้านเรือนปรากฏอยู่
ตรงหน้า บางหลังย่อยยับไปครึ่งหนึ่ง บางหลังเหลือเพียงซากกำแพงผู้พัง
บางหลังเหลือแค่คานไม้ที่ไหม้ดำเป็นตอตะโกจนไม่สามารถพักอาศัยได้อีก
แต่อาคารบ้านเรือนอีกฟากหนึ่งโชดดีก็ว่าเพราะยังอยู่ในสภาพครบถ้วน
สมบูรณ์ดี ปัญหาคือคนชุดดำผู้นี้มาทำอะไรที่นี่

จูดั้งคังเพิ่งคิดถึงตรงนี้ คนชุดดำก็เคลื่อนไหวทันที ล้วงหยิบของสิ่ง
หนึ่งออกมาจากถุงผ้าที่พกติดตัวและโยนเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งโดยไม่ให้สัม
ให้เสียง

ตูป!

"โธ้ย หัวข่า!"

เสียงหนึ่งร้องอุทานด้วยความเจ็บปวด จากนั้นไฟในบ้านก็ถูกจุดสว่าง

คนชุดดำตรงไปโยนของใส่บ้านอีกหลังทันที มีเสียงร้องอุทาน "ไอ้ตาข้า!" ตามมาด้วยแสงไฟสว่าง

เมื่อล้มเหลวสองครั้งติดกัน ดูเหมือนคนชุดดำจะเริ่มลังเลขึ้นมาว่า ควรจะระมัดระวังให้มากกว่านี้หรือไม่ เขาเห็นเจ้าด้วยมือขึ้นทำท่าจะขว้าง แต่กลับลดมือลง ลังเลเป็นนาน สุดท้ายตัดสินใจขว้างออกไปสุดแรง

"อุ๊ว..."

เสียงทารกน้อยร้องไห้ดังขึ้นมา ตามด้วยเสียงด่าทอ

"เจ้าสารเลวที่โหดร้ายของใส่เปลลูกข้า!"

ทว่าเสียงตะโกนพลันหยุดชะงัก

"เอ๋ว? ทองนี่นา" จากนั้นก็กลายเป็นเสียงอุทานอย่างยินดี "เมียเจ้า ทองจริงๆ ด้วย!"

ทอง!

จู่ดั่งخمวดควี้ว เห็นคนชุดดำชักม้าพุ่งออกไปข้างหน้า เขาจึงเร่งม้าไล่ตามไปทันที

ระหว่างทางเห็นคนชุดดำโยนท่อทองเข้าไปในบ้านหอมช่อหลังแล้ว หลังเล่า ที่น่าขำคือเขาได้ยินเสียงร้องอุทานด้วยความเจ็บปวด จากนั้นก็ตามด้วยเสียงตื่นเต้นยินดี

คนชุดดำผู้นี้เป็นมือสังหารหรือหัวขโมยที่ลักเงินทองมาช่วยเหลือชาวบ้านที่ยากไร้กันแน่

เขาจดจำหมู่บ้านแห่งนี้ได้แล้ว หลายวันก่อนเนื่องจากอากาศแห้งแล้งมากจึงเกิดไฟป่าลุกไหม้เผาทำลาย หมู่บ้านเหอเจี๋ยจงรอดตายไปครึ่งค่อนหมู่บ้าน ผู้คนจำนวนไม่น้อยยังไปขอกู้ยืมเงินจากร้านรับแลกเงินของเขาเพื่อ

นำมาสร้างบ้านใหม่

คนซุดดำลละจากหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว ทั้งยังซอกแซกไปตามเส้นทางการลลเก็ลๆ อย่างขำขันขำนาญ จูตั้งคังขี้มำอย่างระมัดระวังและทังระยะห่างในการตามพอสสมควร

คินนี้แสงจันท์ส่องสว่าง เขาสะกะดรอยตามมาตลอดทางจิงพอจับล้งเกดได้ว่าภายได้ซุดสีดำเป็นเรื่อร่างอ่อนแอ้นของอิสตรี

ที่แท้คนผู้นี้เป็นอิสตรี?

"อยู่นน! เร็วเข้า!"

ทันได้นั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าและเสียงตะโกนโหวกเหวกดังมาจากอีกทาง

คนซุดดำหันกลับมามอง ใบหน้าถูกบดบังด้วยผ้าสีดำ เห็นเพียงดวงดากลมสุกใสที่ฉายแววตื่นตระหนก จากนั้นก็เตะสีข้างม้าเพื่อให้มันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

จูตั้งคังตั้งบังเหียนม้าเข้าไปหลบซ่อนภายในเงามืดของป่า มองทหารองครักษ์ที่ไล่ตามมาอย่างเร่งร้อน

นางเป็นใครกัน

คนซุดดำร้องเร่งม้าที่ตนเองขี่อยู่ในใจ อาจเป็นเพราะนางใจร้อนและตื่นตระหนกเกินไป เจ้าม้ารับรู้ได้ถึงความกระวนกระวายของนางจิงร้อนใจตาม ครู่ต่อมาจู่ๆ มันก็ยกขาหน้าขึ้น ฟันลมออกจากจมูกอย่างแรงและวิ่งตะบึงออกไปดุจลูกธนูหลุดจากแกลง

"ฮะ! เย็นไว้ เย็นไว้ก่อน..."

นางร้อนใจนัก แต่กลับควบคุมม้าที่ขี่ไม่ได้ จึงต้องปล่อยให้มันวิ่ง

แผ่นโผนใจทะยานตามใจ

ดูจากความเร็วของม้าแล้ว ม้าตัวนี้มีฝีเท้าเป็นเลิศ ไม่นานก็ทิ้งห่างคนที่ไล่ตามไปไกล แต่คนที่นั่งบนหลังม้ากลับดูท่าทางไม่ค่อยดีนัก

จู่ดิ่งคั้งตัดลิ้นใจทิ้งม้าและเหาะทะยานออกไปจนกระทั่งอยู่ห่างจากคนชุดดำไม่ไกล เห็นด้านซ้ายเป็นหุบเหวลึก

คนชุดดำควบคุมตะบึงม้าไปบนสะพานข้ามหุบเหว ท่าทางตื่นตระหนกนั่งสายโบนเอนไปมา เมื่อเห็นว่านางกำลังจะตกจากหลังม้า เขาก็รีบพุ่งใจเข้าไปหา มือซ้ายคว้าเชือกบังเหียน ส่วนมือขวาจับไหล่คนชุดดำ ออกแรงข้อมือดิ่งรั้งบังเหียนอย่างแรง

เจ้าม้ายกขาหน้าทั้งสองข้างขึ้นสูง แผดเสียงร้องดั่งลั่น ทว่าคนบนหลังม้ากลับถูกสะบัดร่วงไปด้านหลัง เขาพลิกกายตาม หยิบยืมกำลังเหนี่ยวรั้งร่างอีกฝ่าย จากนั้นทั้งคู่ก็ลงไปยังเนินค้งบนทุ่งหญ้าที่มีต้นไม้ประปราย

คนชุดดำกำลังออกสั่นขวัญหาย ทว่าจู่ๆ ก็ถูกจู่ดิ่งคั้งผลักล้มลงไปนอนบนพื้น

"ฮ๊ะ"

นางร้องอุทานได้แค่คำเดียวเพราะริมฝีปากถูกอุ้งมือหนาอุดแน่น

"เสียบไว้ถ้าไม่ยากให้เจอตัว" เขาระชิบเดือนด้วยน้ำเสียงเย็นชา

พอนางพยักหน้า เขาจึงปล่อยมือ

"ฮะ...ฮัดชีว!"

พอเสียงจามดั่งขึ้น อุ้งมือหนาที่รีบปิดปากนางอีกรอบ คราวนี้กระทั่งจมูกของนางยังถูกอุดแน่น

เทพสาวมหัศจรรย์

"อ้อ ๆ ๆ..."

นางจะหายใจไม่ออกแล้ว เมื่อครู่เป็นเพราะใบหญ้าแยงจุก นางถึง
ผลอจามออกไป

จู่ดั่งคังไม่มีเวลาสนใจ ทียบก้อนหินขึ้นมาก่อนหนึ่งขว้างใส่มาตัวนั้น
มันจึงรีบพุ่งทะยานออกไปทันทีในเวลาทีทหารองครักษ์ซึ่งไล่ตามจากวังมา
ถึงพอดี แต่มีคนสังเกตเห็นว่าบนหลังม้าไม่มีคน

"รีบค้นหา!"

ดวงตากลมโตของหญิงสาวลี้กลอกไปมา นางยังไม่ทันจะพูดอะไร
จู่ ๆ บุรุษหนุ่มที่ช่วยเหลือนางก็คว้าเอานางเหาะขึ้นไปหลบบนต้นไม้ที่มีกิ่ง
ใบหนาทึบ ทว่าเสียงกิ่งไม้สั่นไหวกลับดึงดูดความสนใจของพวกทหารองครักษ์
ไม่กี่วินาทีต่อมานางเห็นบุรุษหนุ่มขว้างก้อนหินหลายก้อนออกไป ได้ยินเสียง
กิ่งไม้หลายต้นส่งเสียงดังสวบ ๆ ขึ้นมาพร้อมกัน

เขาเก่งเหลือเกิน! นางทั้งประหลาดใจและอดนับถือไม่ได้ ดวงตา
กลมโตจับจ้องมองเขา

"เจ้าเป็นใคร"

จู่ดั่งคังก็จับจ้องมองนางเช่นกัน ในวังมีทหารองครักษ์คุ้มกันหนาแน่น
ดูจากหน้าตาแล้วนางไม่ได้เจสิยวฉลาดอะไร แต่อาศัยฝีมือของนางแค่นี้
ก็สามารถเข้าไปและออกมาอย่างปลอดภัย ช่างไม่น่าเชื่อจริงๆ

"ข้าเป็นเทพ...เอ่อ เป็นคน"

นางพูดบ้าอะไร! ดวงตาเย็นชาฉายแววเยาะหยัน

"เจ้าปล้นท้องพระคลังในวังหลวงหรือ"

"มันก็ใช่"

นางชะงักไปชั่วครู่ก่อนพยายามดิ้นรนออกจากกรอควบคุมของเขา

"เจ้าอยากวิ่งลงไป?"

"ท่านกำลังข่มขู่ข้า?"

สิ่งที่ทำให้เขาคิดไม่ถึงคือน้ำเสียงของนางงกวงฉิ่งจื่อ

"แม้ท่านจะหันหลังให้ดวงจันทร์ ข้าจึงมองใบหน้าไม่ชัด แต่กลิ่นอาย
ความถูกต้องที่แผ่ออกมาจากตัวท่านบอกข้าว่าท่านเป็นคนดี"

"เจ้าดูอายุยังน้อย แต่ขวัญกล้าไม่เลว บังอาจลอบเข้าวังกลางดึกเพื่อ
ขโมยเงินทอง"

เสียงกระซิบตุ่มต่ำฟังดูเสนาะหูเป็นพิเศษในยามค่ำคืนเช่นนี้

"ข้าอายุน้อยตรงไหน ข้าอายุหลายร้อยปี... อู๋บ" คงเพราะรู้สึกตัวว่า
พูดผิด นางจึงหัวเราะแก๊ก "ท่านพูดเรื่องขโมยไม่ขโมยอะไรกัน ข้าแค่
หยิบมาเท่านั้น อีกอย่าง คนในวังก็กินดีอยู่ดี สวมใส่เสื้อผ้าดี ๆ เงินทอง
เพิ่มขึ้นหรือลดลงนิดหน่อยพวกเขาไม่รู้ตัวหรอก"

"ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงทำตัวเป็นโจรคุณธรรมโดยไม่คำนึงถึงกำลังตัวเอง?"
เขากดเสียงต่ำพลงเหลือบมองความเคลื่อนไหวของทหารองครักษ์ที่กำลัง
ค้นหาตัวพวกเขา

"โจรอะไรกัน! ข้า...ไม่ใช่ โธ่ ข้าต้องไปแล้ว"

มันอธิบายยากนี่นา

บุรุษหนุ่มถึงดาใส่ นาง "คนพวกนั้นยังตามหาตัวเจ้าอยู่!"

"พวกเขาไม่กล้าทำอะไรข้าหรอก เพราะ..." ดวงตางดงามฉายแวว
ครุ่นคิดเหมือนหาคำอธิบายไม่ได้ ครู่ต่อมา นางจึงยิ้มแยมแล้วพูดว่า "ใช่แล้ว
เพราะในตัวข้าไม่มีทอง"

"คิดว่าไม่มีของกลางก็หมดเรื่องนั่นหรือ เจ้าไร้เดียงสาเกินไปแล้ว"
ได้ยินดังนั้นเขาก็แค้นเสียงขึ้นจมูก

"แต่ข้าต้องไปแล้วจริงๆ ถ้ายังไม่รีบไปต้องเกิดเรื่องแน่ๆ"

"เจ้าอยากตายนักกริ!" จูตั้งคังเริ่มโมโหขึ้นมา

น่าตายนัก! พฤติกรรมของนางทำให้เขารู้สึกเหมือนตนเองเป็นคนโง่เขลา
ที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเรื่องชาวบ้าน เสียเวลาสะกดรอยตามนางทั้งคืน อีกทั้งยัง
ถึงขนาดยื่นมือเข้าไปช่วยนาง คงมีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าปกติแล้วเขาไม่มี
วิสัยชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน แต่สตรีนางนี้ไม่เพียงไม่ซาบซึ่งใจ ยังคิดกระโจน
เข้าไปในร่างแหเสียเอง

นางฟังออกว่าเขาเริ่มโมโห

"ฟังนะ ข้ารู้ว่าท่านเป็นห่วง ข้าซาบซึ่งใจมากจริงๆ แต่ท่านรีบหนี
ไปเร็วๆ เถอะ"

"ใครเป็นห่วงเจ้า ข้าก็แค่สงสัยฐานะของเจ้า ระวังว่าเจ้าลอบเข้า
ไปในวังเพราะคิดทำร้ายสหายข้าหรือไม่จึงต้องถามให้แน่ชัด อีกอย่าง ทำไม
ข้าต้องหนี คนที่ขโมยเงินทองของวังหลวงไม่ใช่ข้า" เขาโกรธจัดจึงได้กลับ
ไปอย่างรุนแรง

"เออละ ท่านไม่ต้องหนีก็ได้ แต่ข้าต้องไปแล้ว"

"พวกเขาไปแล้วหรือ" เขากัดฟันกรอดพลางย้อนถามกลับไป

นางไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าและเห็นเงาคนที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้ต้นไม้หรือไร
นางหูไม่ดี สายตาแย่ มองไม่เห็น ฟังไม่ได้ยินอะไร

"เชื่อข้าสิ ข้าไม่เป็นไรหรอก อีกอย่าง ถ้าหาข้าไม่เจอ พวกเขาก็กลับ
ไปไม่ได้และอาจโชคร้ายมหาศาลด้วย"

"เจ้าโง่เขลาหรือ ถึงคิดจะเสียสละตัวเองเพื่อไม่ให้พวกเขาได้รับโทษ" แม้จู่ดั่งคังจะไม่โจนกัณฑ์กรอด แต่เขาอดยอมรับไม่ได้ว่าน้อยคนนักที่จะคิดถึงเรื่องผู้อื่นก่อนตนเองแบบนาง

"เอาเป็นว่าข้าเกาะอยู่บนต้นไม้กับท่านทั้งคืนไม่ได้ก็แล้วกัน ข้าเป็นคนก่อเรื่อง ข้าก็ต้องรับผิดชอบ"

ว่าแล้วนางก็ทำท่าจะปีนลงไป

เขากระซอกตัวนางกลับมาด้วยความโมโห ทำให้นางตกใจจนเกือบร้องอุทานออกไป

"ยังมีอะไรอีก"

ดวงตาดำสนิทที่เปล่งประกายเจิดจ้าด้วยความโกรธซึ่งถลึงมองสบดวงตาไร้เดียงสาของนาง

"เจ้าไม่เข้าใจจริงๆ หรือ ตอนนี้อยู่ในวังมีสองขั้วอำนาจ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา แม้จะเล็กน้อยแค่ไหนก็ต้องถูกจัดการอย่างใหญ่โต อย่างตัวเจ้าที่บุกเข้าวังหลวงด้วยความโง่เขลาเบาปัญญาแม้จะมีเจตนาบริสุทธิ์ ถ้าตกอยู่ในมือรัชทายาทยังพอว่า แต่ถ้าเกิดตกอยู่ในเงื้อมมือองค์ชายสี่ เรื่องร้ายแรงอะไรก็เกิดขึ้นได้ เพราะต่อให้ต้องสับคนเป็นหมื่นขึ้นถึงจะได้ในสิ่งที่ต้องการ เขาก็ไม่มีทางใจอ่อนเด็ดขาด!"

เขากระซิบเกือบซัดใบหู จนถึงตอนนี้นางค่อยรู้สึกได้ว่าตนเองถูกอีกฝ่ายกอดรัดอยู่ในอ้อมแขน ท่อนแขนแข็งแรงแกร่งของเขารัดเอวนางแน่นหนานางถูกโอบล้อมด้วยกลิ่นอายความเป็นชายจนทำให้หัวใจเต้นเร็วแรงขึ้นโดยไร้สาเหตุ

"ชะ...ชายหญิงไม่ควรอยู่ใกล้ซิดกัน"

จู่ดั่งค้างถึงตาใส่นาง ทำทางคล้ายจะคลุ้มคลั่ง ตอนนี้เป็นเวลาอะไร นางไม่คิดเลยหรือว่าตนเองอาจถูกสับเป็นหมื่นชิ้น ถลกหนังตัดเส้นเอ็น กลับคิดแค่เพียงว่าชายหญิงไม่ควรไถลชีวิตกัน

นางสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่คุกรุ่นของบุรุษหนุ่ม แม่โบหน้าอีกฝ่าย จะซ่อนอยู่ในเงามืดตลอดเวลา ทว่าความเป็นห่วงฉายชัดในคำพูด

"คุณชาย ท่านช่างเป็นคนดีจริงๆ ทั้งที่ไม่รู้จักกันยังอุตส่าห์ช่วยข้าไว้ ไม่กลัวว่าตัวเองจะเดือดร้อนเพราะข้า แต่ข้าต้องไปแล้วจริงๆ"

จู่ดั่งคังกัดริมฝีปากแน่น คินนี้เขาต้องกินยาผิดแน่ๆ ถึงได้เข้ามายุ่ง วุ่นวายเรื่องชาวบ้านมากเพียงนี้

บอกตามตรง เขาสะกดรอยตามนางมาเพราะพฤติกรรมขัดแย้งของนางดึงดูดความสนใจของเขา นางทุ่มเทรียวแรงบุกเข้าวังหลวงเพื่อขโมยทอง แต่กลับเอาทองเหล่านั้นมาโยนทิ้งในป่าเขาห่างไกลผู้คน นอกจากนี้ฝีมือควบคุมม้าของนางก็ยอดเยี่ยม เขามั่นใจว่านางไม่มีวิชากำลังภายในสักชนิดเดียว ทว่าเมื่อเผชิญกับอันตราย ดวงตางดงามที่เปล่งประกายเจิดจ้า ยิ่งกว่าดวงดาวกลับไม่มีแววของความหวาดกลัว ช่างผิดปกติเหลือเกิน

ได้ต้นไม้ยังมีทหารองครักษ์ค้นหาตัวนางอย่างร้อนใจ จู่ดั่งคังเพิ่งรู้สึกตัวว่าโบหน้าตนเองกับนางอยู่ไถลชีวิตกันมากเพียงไร

จุมุกนางพ่นลมหายใจอ่อนกระทบโบหน้าเขา อีกทั้งปากกลิ่นหอมจางๆ ติดมาด้วย เรือนร่างที่เขาโอบรัดแนบออกก็นุ่มนวล เอวเล็กคอดจนสามารถกุมด้วยมือข้างเดียว แต่ทรวงอกที่กดทับตัวเขามีขนาดพอสมควร และเนื่องจากอยู่ไถลชีวิตกันมาก เขาจึงรู้สึกว่เรือนร่างนางช่างเล็กบอบบางนัก ทั้งที่มีดสลัว แต่ไม่รู้ทำไมนางรู้สึกได้ว่าสายตาแรงกล้าของเขากำลัง

จับจ้องใบหน้านาง ใบหน้าเล็กจึงแดงเรื่อขึ้นมา

"ฝีมือของท่านยอดเยี่ยมมาก แต่ท่านรีบไปเถอะ"

"เจ้าพูดอะไร"

"ข้าไม่เป็นอะไรจริงๆ ขอขอบคุณท่านมาก ข้าจะส่งเสียงร้องแล้ว..."

"เจ้าจะส่งเสียงร้อง?"

"ข้าอยู่ที่นี่" นางร้องตะโกน

จู่ดั่งคงคิดไม่ถึงว่านางจะร้องตะโกนบอกที่ซ่อนของพวกเขาออกไป

จริงๆ

น่าตายนัก! ในบรรดาทหารองครักษ์เหล่านั้นมีคนที่เขารู้จักคุ้นเคย เขาปล่อยให้พวกนั้นเห็นหน้าไม่ได้ แต่นางเล่า?

"ท่านรีบไปเร็ว! ข้าจะล่อพวกเขาไว้เอง!" จู่ๆ นางก็โผล่ออกมา

ขณะที่เขากำลังตื่นตระหนก นางร้องตะโกนพลางปืนปายลงจากต้นไม้ ทว่ากลับพลัดร่วงลงไปในพุ่มไม้ด้านล่างโดยไม่ทันระวัง คราวนี้คงยากจะหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดทหารองครักษ์สนใจแล้ว

ไม่ไกลออกไป ทหารองครักษ์เหล่านั้นได้ยินเสียงก็รีบพุ่งปราดเข้ามา นางหลบหายใจ ยกมือหนึ่งขึ้นแตะออก ส่วนอีกมือกุมบันท้ายตนเอง เจ็บจนลุกไม่ขึ้น

สตรีนางหนึ่งถึงกับยอมเสียสละตนเองเพื่อให้เขาหนีรอดปลอดภัย เขารู้สึกซาบซึ้งใจนัก แม้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเลยก็ตามที นางมีน้ำใจกับเขา เขาเป็นชายชาติบุรุษ จะไร้นำใจต่อนางได้อย่างไร

จู่ดั่งคงฉีกชายเสื้อมาพันใบหน้า จากนั้นก็เหาะลงไปเกี่ยววัดรอบเอว

นางก่อนเหาะทยานออกไป

"สวสวรรค์! องค์หญิงซึ่งเตอถูกจับตัวไปแล้ว"

"แน่แล้ว! หากองค์หญิงไม่เจอ พวกเราจะแบกหน้ากลับไปพบ
พระสนมเหอได้อย่างไร"

เหล่าทหารองครักษ์ยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม

จู่ดั่งคังโอบเอวซึ่งเตอเหาะมานาน นางมัวแต่ตกตะลึง รอจนพวกเขา
เข้าไปในเมืองค่อยได้สติกลับมา

"ถึงที่นี้คงปลอดภัยแล้ว เจ้ารีบไปเถอะ"

นางยังคงนั่งงั้น เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ค่อยส่ายหน้าอย่างแรง เงยหน้า
มองบุรุษหนุ่มที่ปิดบังใบหน้า

"หมายความว่าท่านช่วยข้าเป็นครั้งที่สองแล้ว?"

นางยังพุดจาพรั้าเพืออยู่อีก เขาไม่เคยพบเห็นโจรที่โง่เขลาถึงปานนี้
มาก่อน

"เจ้ายังไม่เห็นแก่ความเป็นตายของตัวเอง แล้วข้าจะหนีเอาตัวรอดไป
คนเดียวได้อย่างไร"

"ข้าไม่เห็นแก่ความเป็นตาย?... " นางกะพริบตาถี่ๆ

เขาเข้าใจผิดไปกันใหญ่แล้ว ทำอย่างไรดี แต่เสด็จแม่เคยสั่งว่าห้าม
นาง 'เปิดเผยใบหน้า' ข้างนอก และห้ามนางทำกุศลบริจาคทานด้วยฐานะ
ขององค์หญิงเด็ดขาด นั่นก็หมายความว่าให้ลอบทำอย่างลับๆ กระมัง

"เจ้ารีบไปเถอะ"

จู่ดั่งจ้องมองเรือนร่างภายใต้แสงจันทร์ของนาง มีเพียงดวงตาสุกใส

คุณั้นที่เปล่งประกายแวววาวชวนตะลึงงัน เขาอดอยากไม่รู้ไม่ว่าใบหน้าได้
ผ้าคลุมจะเป็นอย่างไร

ขณะนั้นซังเต๋อก็จ้องมองเขา นี่เป็นครั้งแรกที่นางเห็นใบหน้าเขา
ชัดเจน เรียวคิ้วคมเข้ม ดวงตาสีดำลึกล้ำดูจังหวังสมุทรเต็มไปด้วยความรู้สึก
ซับซ้อนที่นางอธิบายไม่ถูก หน้าผากแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยว เสื้อคลุมยาวแพรตัวน
สีดำสนิทขยับแน่นเรือนร่างสูงปราดเปรี้ยวของเขา แค่มองก็คาดเดาได้ว่าหาก
ดึงผ้าคลุมหน้าออก ใบหน้าที่เห็นต้องหล่อเหลาคมคายอย่างหาตัวจับยาก

เสียงฝีเท้ามาดังแว่วมาขัดจังหวะการจ้องมองกันและกันของทั้งคู่

"ข้าต้องไปแล้ว ขอขอบคุณท่านมากที่ช่วยข้าไว้"

เนื่องจากไม่อยากถูกเขาช่วยเป็นครั้งที่สาม นางจึงรีบร้อนขอตัว
เพราะหากยึดเยื้อเช่นนี้ต่อไป นางกลับเข้าวังไม่ทันฟ้าสว่างคงเกิดเรื่องใหญ่
เป็นแน่

เขาขมวดคิ้ว ความรู้สึกบางอย่างผลักดันให้เขาอยากดึงนางกลับมา
และเอ่ยถามชื่อนาง

ทันใดนั้นก็เห็นนางชะงักฝีเท้า หันหลังวิ่งกลับมาหาเขา

"ท่านมีนามว่าอะไร"

นางอ่านใจได้หรือไม่ เขาจ้องนางด้วยความประหลาดใจ

"บอกมาเถอะ มันสำคัญมาก" นางทำสีหน้าจริงจัง

รอนางผ่านการทดสอบและกลับขึ้นสวรรค์กลายเป็นเขียนอย่างเป็นทางการเมื่อไร นางจะจดบันทึกชื่อของเขาไว้ในบัญชีความดีชั่วและขีดเพิ่ม
ความดีให้เขาสองขีด

จู่ดั่งคังกลับมีท่าทีครุ่นคิด ไม่กล้าบอกชื่อตนเองออกไป เขาเข้าไป

เทพสาวนันทารักษ์

ในตำหนักรัชทายาทกลางดึกแบบนี้ หากข่าวแพร่ออกไปหรือได้ยินไปถึงหูองค์ชายสี่ เรื่องคงไม่ได้พัวพันแค่รัชทายาทคนเดียว แต่ยังรวมไปถึงครอบครัวของเขาด้วย

เสียงฝีเท้ามาดังใกล้เข้ามาทุกที

"มีโอกาสน้อยพบกันใหม่!"

เขาไม่ยอมบอก แต่ออดอวลัยอาวรณไม่ได้ พอดคิดว่านางมีน้ำใจคิดช่วยให้เขาหนีไปอย่างไม่ลังเล สตรีที่เปี่ยมน้ำใจเช่นนี้ได้ห้ำหั่นหาได้ไม่นานนัก เขาจึงอยากรู้จักนางให้มากขึ้นอีกนิด

ในเมื่อเขาทำความดีแล้วไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้ นางจึงไม่ซักถามต่ออีกอย่าง ต้องรีบหนีแล้ว มิเช่นนั้นคืนนี้คงมีคนดวงอาภัพหลายคน

จุดดั่งคังมองเรือนร่างเล็กในชุดดำหายลับไปจากมุ่มถนน กัดริมฝีปากแน่น ก่อนใช้วิชาตัวเบาเหาะกลับจวนตนเอง ส่วนคนที่เขาทุ่มเทช่วยเหลือเวลานี้กำลังวิ่งหอบไปหลบอยู่หลังต้นไม้ข้างประตูวัง ไม่นานต่อมาพอทหารองครักษ์กลับมาถึง นางก็รีบวิ่งออกไปและโบกมือให้พวกเขา

"องค์หญิง ทรงไม่เป็นอะไรใช่ไหมพะยะคะ"

ทหารองครักษ์หลายนายรีบกระโดดลงจากหลังม้าและพุ่งเข้ามาหาด้วยความกังวล ซ้ำแต่รีบส่ายหน้า นางชิงเหยียบโคลนและตวัดตัวขึ้นหลังม้าทันที

"ข้าไม่เป็นไร รีบพาข้าเข้าไปเถอะ"

เหล่าทหารองครักษ์เงยหน้าขึ้นมองนาง

"คนที่จับตัวท่านไปไม่ทราบฐานะของท่านหรือพะยะคะ"

"ไม่รู้ เขาคิดว่าพวกเจ้าคิดทำร้ายข้าด้วยซ้ำ" นางหัวเราะดิก แต่รีบ

เก็บรอยยิ้มทันที "เรารีบเข้าไปกันเถอะ คินนี่ข้าคงหนีไม่พ้นถูกตำหนิใหญ่"
 เรื่องที่นางหนีออกนอกวัง ชิงเออร์ นางกำนัลส่วนตัวของนางต้องไป
 รายงานต่อมารดาตามที่พวกนางเตรียมการไว้เป็นแน่ และนางควรกลับมา
 พร้อมทหารองครักษ์ก่อนรุ่งสาง

เมื่อเห็นสีหน้ากังวลของซ่งเต๋อ ทหารองครักษ์ซึ่งร่วมเล่นละครไปกับ
 นางจึงปล่อยให้นางรับเคราะห์คนเดียวไม่ไหว

องค์หญิงผู้นี้นับเป็นคนที่มึจิตใจตึงามที่สุดในวังหลวง เจ้านายคนอื่น
 ล้วนคิดว่าตนเองสูงส่งเหนือใคร ใช้อำนาจบาตรใหญ่รังแกคนอ่อนแอ มีเพียง
 นางเท่านั้นที่มองข้ารับใช้ของพวกเขาเป็นมนุษย์ อีกทั้งคอยถามไถ่ทุกข์สุข
 หากใครมีเรื่องลำบากนางก็พร้อมให้การช่วยเหลือ

ทว่าความโอบอ้อมอารีขององค์หญิงกลับทำให้พระสนมเหอกับเจ้านาย
 คนอื่นโกรธกริ้วขึ้นมา จึงย่ำเตือนนางให้ตระหนักถึงฐานะของตนเอง อย่า
 ลดตัวลงต่ำให้เชื้อพระวงศ์ชายหน้า ส่วนการเปิดเผยใบหน้าออกไปบริจาคทาน
 ตามข้างถนนย่อมทำลายชื่อเสียงของเชื้อพระวงศ์และเป็นทีเสียมเสียเกียรติ
 สรุปรักคือนางต้องวางตัวให้สูงศักดิ์

ด้วยเหตุนี้นางจึงลักลอบทำกุศลบริจาคทาน วิงวอนขออั่งคนโน้นคนนี้
 หวังว่าพวกเขาจะยอมให้นางแอบออกจากวังอย่างราบรื่น ไม่เช่นนั้นทั้งที่รู้
 ว่าหมู่บ้านเหอเจี๋ยจงถูกไฟไหม้ ผู้คนจำนวนมากขาดแคลนอาหารและที่พัก
 อาศัย ยากแค้นแสนเข็ญ นางมีกำลังพอจะช่วยเหลือพวกเขาแต่กลับออก
 ไปไม่ได้ นางคงแค่นใจตนเองยิ่งนัก

แม้เดิมองค์หญิงมีประสงค์ให้พวกเขานำเงินทองของนางไปช่วยเหลือ
 ชาวบ้าน แต่พวกเขาไม่มีใครกล้าเสนอตัวช่วย เพราะเกรงว่าเชื้อพระวงศ์

เทพสาวนัดาวรัก

คนอื่นล่วงรู้เข้า ถึงเวลานั้นอาจถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยได้ ต่อให้องค์หญิงออกมาชี้แจงความจริง แต่จากประสบการณ์การทำงานในวังหลวงของพวกเขา เพื่อเชือดไก่ให้ลิงดู ยับยั้งไม่ให้องค์หญิงทำเรื่องเช่นเดียวกันนี้อีก พวกเขาคงรักษาหัวตนเองไว้ไม่ได้อย่างแน่นอน

หลังจากคิดใคร่ครวญอยู่หลายตลบ เหล่าทหารองครักษ์ก็มุ่งหน้าไปรับกรตำหนิที่ตำหนัก

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)